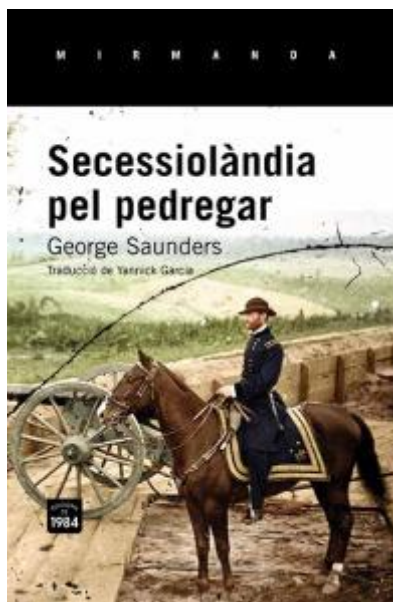

DEFECTUOSOS

Font: Núria Cadenes / *La Veu del País Valencià*

Les coses bèsties, ja ho sabem, les fan els altres. Ells. Lluny. Poca-soltes. O, encara millor: bàrbars.

Fer viure persones adultes dins d'un parc temàtic, disfressades de qualsevol galindaina, de ratolí o de princesa o de llegenda del far-west. Convertir les immigrants filipines en decoració per al jardí. Humiliar aquell pobre infeliç gras i lleig i perdudament enamorat. Matar un adolescent davant del seu germà petit. Dividir-se el món entre Normals i Defectuosos, saber que els uns manen i que els altres... no.

George Saunders és un escriptor salvatge, d'una imaginació despietada, capaç de crear universos absolutament demencials i, alhora, tan coherents, tan versemblants, que tard o d'hora ho instal·len tot dins de la seva lògica de paper.

Perquè no s'inventa res.

I per això la lectura crea tant de desassossec.

Ben mirat, comences un d'aquests relats on ell, l'autor, ja s'ha encarregat d'esporgar qualsevol referència o mínima contextualització (hi va haver una guerra, una crisi, ara vivim d'aquesta manera, fastiguejats a la feina, preocupats només per aconseguir llums i ponts i dallonses per al jardí), i no saps si t'has de situar en un futur proper, en un univers paral·lel o en una altra galàxia.

I no importa.

Perquè, al capdavall, és de nosaltres, que escriu, en Saunders. Del nostre reflex al mirall distorsionat d'aquesta literatura sense concessions.

Per això connecta. Perquè de seguida hi reconeixes l'estafa emmascarada (vendre filtres d'aigua que no ho són, una mort digna per als teixons, experiències úniques dins d'un parc de plastilina), les vides tristes, la brutal civilitat. Perquè aquell allà saps que és aquí. Perquè de vegades (només de vegades), ens hi permet un esclat de tendresa i encara és pitjor: com un flaix que et nua la gola i sense que et retorni, però, la confiança en la humanitat.

Hi ha 10.000 infants desapareguts. Avui. A Europa. Fugien de la guerra i ara no se sap on són, si vius o morts o en quines condicions.

10.000 infants.

I no és ficció.

10.000 infants. Aquí. En aquesta nostra realitat. On som tots tan normals.